

staas ved Dvrighed; for nu at tage et Exempel først i Kjøbenhavn, er det der Magistraten eller Politidirektøren? Det maa jo være en af dem, og jeg vil for Kjøbenhavns Vedkommende navnlig sige, at der maa det være Magistraten. Komme vi saa ud paa Landet, er det saa der Borgmester, Byfoged, Herredsfoged eller hvem er det? Vi have forskjellige Dvrigheder, saa det Udtryk bør vistnok præciseres, og jeg vil da sige, at for mig staar det saaledes, som det nærmest maa blive en Sag for Politiet, ialtfald paa Landet. Jeg har ikke meget Haab om, at denne Bestemmelse i § 3, at Dvrigheden skal afgive en Attest om, at Kontrakten er affattet overensstemmende med Loven, skal komme til at gaa ud, skjøndt jeg har mange Betænklichkeiten ved den. Jeg har set mange Kontrakter i mit Liv, men meget saa, hvorom jeg har turdet sige: denne Kontrakt kan ikke være Gjenstand for Misforstaaelse; den er som den skal være. Det er et vanskeligt Arbejde at paalægge, og det bliver dobbelt vanskeligt, naar de Paagjældende ikke blive bundne til bestemte Former for Kontrakten, saa jeg vil ialtfald kun kunne gaa ind paa § 3, naar det sidste Punktum, som siger, at der skal existere Blanketter hos Dvrigheden til Lærlingekontrakter, stilles i Spidsen, og det siges, at enhver Lærlingekontrakt skal skrives paa disse Blanketter; saa vil efterhaanden disse Blankettens Indhold omtrent omfatte alle Punkter, og saa vil det være nogenlunde let at se, om en Kontrakt er nogenlunde i Orden eller ikke. Jeg vil altsaa anbefale den Forandring, at Lærlingekontrakterne skulle skrives paa Blanketter. Der var en eret Læser, som yttrede, at Dvrigheden formentlig burde holde en Fortegnelse over saadanne udfærdigede Lærlingekontrakter, navnlig ogsaa med Henjyn til deres Afsluttelse. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa det Spørgsmaal, som kunde give Anledning til flere Betragtninger, men jeg vil dog sige, at jeg vilde anse det for ønskeligt, at det ligesom gjøres den paagjældende Dvrighed til Pligt at holde en saadan Fortegnelse, det vil i mange Tilfælde kunne have sin Betydning.

Der er en lille Paragraf, som ikke er omtalt af noget Medlem, det er § 8, hvori der staar, at Mesteren skal paase, at Lærlingen i Læretiden erholder Undervisning i en teknisk eller industriel Skole. Dette er jo meget rigtigt, men sammenholdes denne Paragraf med § 13, hvori der staar, at Læremesteren ifalder Straf, naar han ikke paaser det, saa skulde man tro, at det var et Paabud, han skulde overholde og kunde overholdes. Af Motiverne fremgaar det imidlertid, at Meningen ikke er, at Læremesteren, saaledes som Kommissionen havde foreslaaet, skal sætte Lærlingen istand til at modtage denne Undervisning, navnlig ved at betale for ham, men hvorledes skal saa Læremesteren, der skal straffes, naar han ikke gjør det, kunne paase, at Lærlingen faar Un-

dervisning, naar der ikke er Nogen, der vil betale for den? Det er mig ikke klart, og jeg tror, at der maa gjøres en Forandring. — Et Par Bestemmelser i §§ 9 og 11, som ere omtalte af min ærede Kollega fra Korsør (Rump), skal jeg ikke opholde mig ved, lige saa lidt som ved § 12 Nr. 2, at Kontrakten skal hæves, naar Mesteren flytter saa langt bort, at Gangen til Arbejdsstedet væsentlig forlænges. Det er Noget, som aabenbart ikke kan blive staaende. Det vil give Anledning til bestandige Meningsuligheder, og det forekommer mig, at saadan en Dreng har godt af at spadseere en Tur Morgen og Aften, selv om han som til at gaa lidt længere. Hvis f. Ex. Mesteren bor her, men flytter ud paa Christianshavn, og Kontrakten dermed skulde være hævet, forekommer det mig lidet heldigt. — § 13 omhandler Bøderne, Straffene, og deri staar, at Bøderne skulle tilfalde de Fattiges Kasse for det Sogn, hvori Overtrædelsen er begaaet. Jeg turde bede tilføjet: „eller den Kommune, hvor Overtrædelsen er begaaet“, fordi de Fattiges Kasse ikke eksisterer for de enkelte Sogne men for de enkelte Kommuner. — Det ærede Medlem fra Korsør har allerede gjort opmærksom paa det sidste Punktum i første Stykke af § 14, at Dommeren skal søge Sagen saa vidt mulig afgjort ved den Indlagedes Tilbud om at rette for sig uden Dom. Det er en Bestemmelse, som jeg vil foreslaa gaar rent ud, fordi den dels ikke er ganske klar, dels ikke ganske harmonerer med den Bestemmelse, vi allerede have i Loven om Politifager af 4de Februar 1871 § 14. Der have vi allerede Bestemmelsen med nogen nærmere Modifikation, som gaar ud paa, at Dommeren ikke maa modtage noget Tilbud uden Dom, medmindre Klageren finder sig tilfreds og bifalder Bestemmelsen; jeg tror altsaa, at man rettest bør lade dette Punkt gaa helt ud. I andet Stykke staar: „Andre Sager angaaende Forholdet mellem Mester og Lærling behandles som private Politifager“. Det Spørgsmaal blev reist af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Rosengren), i hvilket Forhold en Regel om Voldgift maatte staa hertil. Jeg er nu af den Mening, at naar en Lærlingekontrakt indeholder, at alle Spørgsmaal mellem Læremesteren og Lærlingen skulle afgjøres ved Voldgift, er det ubetinget gyldigt, og der vil ikke ske nogen Forhaling med at faae Voldgiftskjendelsen godkjendt; thi naar der staar i en Kontrakt, at Sagen skal afgjøres ved Voldgift, kan den aldrig blive Gjenstand for Domstolens Paafjendelse. Men ganske vist, naar Sagen ved Voldgift er afgjort paa den Maade, at der f. Ex. er tilkjendt den ene eller den anden Part Erstatning, kan man sagsøge den anden Part til Inddrivelse af Erstatningen, og er Sagen afgjort derhen, at Kontraktsforholdet er ophævet, saa er der heller ikke videre derom at sige. Jeg tror derfor ikke, at de Kollisioner, der derved kunne fremkomme,